

THE TRUE CROSS FRONT | DOOR MICHAEL EWERT

Posted on 16. Oktober 2020

Linksen knuffelen met neoliberale en autoritaire krachten in de Corona-kwestie - en beschuldigen de vrijheidsbeweging van cross-frontactiviteiten.

Een gezichtspunt van Michael Ewert.

De beschuldiging van een transversaal front is alomtegenwoordig. Het wordt net zo vaak afgewezen. Terecht? Dat is de vraag, want bij nader inzien kan men tot de conclusie komen Ja, we hebben een lateraal front, en het is inderdaad een bedreiging voor de democratie. Het vereist al onze inspanningen om het te bestrijden. Het zijn echter andere krachten dan die welke in dit verband worden genoemd, die een front vormen tegen onze grondrechten. Wie het misbruik van de term "transversaal front" wil tegengaan, moet eerst kijken naar de historische oorsprong ervan.

Het eerste wat we moeten doen is verduidelijken waar we het over hebben. Historisch gezien verwijst de huidige discussie naar overwegingen van de rijkskanselier-generaal Kurt von Schleicher in 1932 om een spectrum van maatschappelijke groeperingen te bundelen bij gebrek aan steun in het parlement. Het uitgangspunt was niet het idee van een alliantie van uiterst links naar uiterst rechts, maar de realistische inschatting van etiketten die geen praktische betekenis hadden.

De doelgerichte krachten waren verenigd in hun afwijzing van een liberaal-kapitalistische concurrerende en klassenmaatschappij met haar heerschappij van anonieme machten en de klaagzang over de proliferatie van uiteenlopende belangen. Deze afwijzing werd door velen gedeeld, maar niet door de ideeën die in het transversale front van von Schleicher gelden over hoe een gemeenschap moet worden gestructureerd: het moet een soort nationale gemeenschap zijn waarin het individu goed wordt verzorgd - ten koste van zijn indeling in een "natuurlijke", autoritaire orde.

De geplande deelname van rechtse sociaaldemocraten is niet verrassend. Zij vonden het transversale front uit, ook al heet hun pact met de militairen en de Freikorpsen in 1918/19 niet zo. Het pact wordt beschouwd als even natuurlijk als de lucht die we inademen.

Niet alleen Gustav Noske of Wolfgang Heine, maar het hele justitiële, bestuurlijke en militaire apparaat verhulde wat de Reichswehr, Freikorps en Bürgerwehr deden. Zelfs de massa-executies in 1920 in de loop van de onderdrukking van de opstand voor de vrede tegen de Kapp Putsch is nooit gebeurd, zoals Harold Pinter in zijn Nobelprijstoespraak over onmetelijke misdaden voor "ons welzijn" de spot dreef.

Voor haar bijdrage aan het mislukken van de poging om de Duitse samenleving op haar kop te zetten, wordt de sociaal-democratie nog steeds overspoeld met dankbetuigingen. Opnieuw ging het goed en werd de dominantie van de autoritaire aspiraties gered. Een ingenieuze zet. Het resultaat was een klimaat waarin de oriëntatie van de nazi's nauwelijks verschilde van de programma's van rechts, zoals Saul Padover registreerde toen het Amerikaanse leger in 1944 de grenzen van het Reich overschreed (1).

Schleicher's overwegingen zijn niet uit de lucht komen vallen. Ze kwamen overeen met de dominante stromingen van de Weimarrepubliek met zijn fatale geboortefwijking. Een van de meest verwoestende actoren was om op te treden als centrale pijler in Schleicher's transversale front: de Reichswehr, een belangrijke machtsfactor van een reactionair blok dat functioneert als een militair-industrieel complex. De verwaarlozing van hun rampzalige rol blijkt al uit de bagatellisering van hun moorddadige acties na de Eerste Wereldoorlog, geïllustreerd door Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht. Geduld met terreur en geweld zal altijd worden betracht wanneer de burgerlijke kapitalistische orde op het spel staat.

Onderdrukking van alle weerstand

Toen de nazi's de macht grepen, bleek de "apolitieke houding" van de Reichswehr te zijn wat het was: een metafoor voor ontrouw en afkeer van staatsorganen. Zo was het volgens haar minister-generaal von Blomberg op 1 juni 1933 "voorbij, en blijft er maar één ding over: de nationale beweging met alle toewijding dienen" (2). Nog voor de Reichstag brand verklaarde kolonel von Reichenau, het hoofd van het ministerieel bureau, tijdens een vergadering van commandanten: "Morsches in de staat moeten vallen, dat kan alleen gebeuren met terreur. De partij zal meedogenloos optreden tegen het marxisme. Taak van de Wehrmacht: Geweer bij de hiel. Geen steun als de vervolgte personen hun toevlucht zoeken bij de troepen" (3).

Als veldmaarschalk van het 6e leger beval von Reichenau ook geweren te voet aan, toen hij de task forces

de vrije hand gaf om tienduizenden mensen in de Babi Yar-kloof te doden en van zijn soldaten volledig begrip eiste. Hij verdedigde zich tegen de beschuldiging van luitenant-kolonel Helmuth Groscurth dat de misdaden van de Wehrmacht tegen de Joden "in niets verschillen (...) van de wreedheden van de vijand, die voortdurend aan de troepen worden aangekondigd" (4). Reichenau noemde dergelijke vergelijkingen "ongepast en ondoelmatig". Het is altijd "ongepast en ongepast" om de diepere trekken van de sociale "normaliteit" bloot te leggen, waarvan de "nieuwe vorming" momenteel in onze maatschappij floreert.

Het kritische bezwaar van Groscurth kan worden gezien als een ontvullende herziening van de geest van de centrale bouwsteen van Schleicher's transversale front: het was het fascistische sentiment, wat niet in de eerste plaats racistisch betekent. De echte charme ligt in de nauwe samenwerking met de economische machtscentra ten voordele van een agressieve houding, zowel naar buiten toe als vooral naar binnen toe. Waar men naar verlangt is de onderdrukking van alle verzet tegen autoritaire structuren en gewelddadige confrontaties, die doordrenkt kunnen zijn van bloed. De doelwitten van de aanval zijn kritische intellectuelen, linkse partijen en sterke vakbonden. Adolf Hitler, volgens Otto Strasser, die de NSDAP in 1930 verliet, had zijn zinnen gezet op een "nieuwe heersende klasse (benadrukt) die zich ervan bewust is dat zij het recht heeft om te regeren vanwege haar betere ras, en die meedogenloos deze heerschappij over de brede massa's handhaaft en veilig stelt" (6).

In dergelijke ideeën moeten de belemmeringen voor de reorganisatie van het binnenlands en buitenlands beleid van een nationaal kapitalistisch regime aan diggelen worden geslagen. De vertegenwoordigers van de Duitse industrie zullen goed hebben geluisterd toen Hitler op 26 januari 1932 voor de Industrieclub van Düsseldorf sprak over de "school van de ijzerdiscipline" waarin "ons volk" moet worden opgenomen, en over de verovering van de nieuwe leefruimte. Er was geen sprake van Joden. Hoewel ze vanaf het begin werden gediscrimineerd en ook moordzuchtig werden geïntimideerd, waren ze tot aan de campagne tegen de Sovjet-Unie in de concentratiekampen in de minderheid. Linksen, maatschappelijk gedeclineerd, criminelen, gehandicapten, "zigeuners" en homoseksuelen waren dominant. In 1942 waren 75.000 van de 80.000 gevangenen in het concentratiekamp niet-joden (7).

Het meer complexe fascismemodel

Pas toen de uitroeiingsacties in de loop van de oorlogszuchtige verwerving van "leefruimte" in het Oosten begonnen, nam het aantal Joden dramatisch toe. Tegen die tijd waren er al negen jaar van bloedige terreur voorbij. Ze werden evenzeer onderdrukt als de massamoord op 'overbodige' mensen, voornamelijk Slaven. De zelfperceptie van de daders om vooral antisemitisch te zijn werd overgenomen door de officiële politiek en de orthodoxe geschiedschrijving. Historici zoals Kurt Pätzold, wiens interpretatie de focus verlegde van puur racisme naar een complexer model van fascisme en de gang van zaken, werden onmiddellijk na de "Wende" vervangen door betrouwbare krachten zoals Heinrich August Winkler (8). Men wist waarom.

De diepere stromen die voortvloeien uit de belangen van de respectieve dominante machtscentra mogen en mogen niet in het middelpunt komen te staan. Het was geen antisemitisme dat in de samenleving virulent was en de nazi's aan de macht bracht. Het was het mislukte "nieuwe begin" 1918/19, gevierd als realisme van het EPD, dat in 1933 tot een logisch einde was gekomen. Dit einde is halverwege beschaafd om de beoogde sluipweg in te halen. Zijn poging mislukte omdat de positie die hij voor de NSDAP voor ogen had, voor Hitler uit den boze was.

Voor anderen, zoals rechtse sociaal-democraten of nationalistische kaders van de Algemene Duitse Vakbondsfederatie (ADGB), werd de visie van een autoritair samenlevingsmodel waarin zij beweerden een rol te spelen, aan diggelen geslagen.

Om de machtselites in de economie en de Reichswehr tot rust te brengen, kwam er in 1934 eindelijk een einde aan deze achtervolging, toen de SA tijdens de "Nacht van de Lange Messen" werd uitgeschakeld en niet alleen Schleicher of Gregor Strasser van de "linkse" NSDAP-vleugel het slachtoffer werd van moorden. Het Querfront kreeg slechts een kort leven, nauwelijks ontwikkeld. Dit belet niet dat het tot op de dag van vandaag in de hoofden van de mensen blijft spoken, als een beschuldiging dat het werd nagestreefd of beoefend. In de huidige situatie is dit zonder enige onderbouwing met betrekking tot de tegengestelde stromingen.

Het transversale front van Schleicher moet worden gevormd door actoren met zeer gelijkaardige, of op zijn minst compatibele, ideeën van een sociale vorm die moet worden nagestreefd. Dit waren geen "interfaces"

in de kritische beoordeling van bepaalde punten, maar eerder brede gebieden voor toekomstige actie die elkaar overlappen. Dat is vandaag de dag anders met de tegenstanders van de coronamaatregelen, want de groepen die hier verschijnen hebben maar één ding gemeen: ze verwerpen deze maatregelen.

Het op één hoop gooien van deze groepen is alleen mogelijk omdat voor de apologen, de 'orthodoxe', zoals George Orwell ze noemde, waarheden a priori erkend moeten worden, ieder scepticisme in dit opzicht duidt net als a priori op een extremistische stellingname. Al degenen die ervan worden beschuldigd het te delen vormen een eenheid in dit wereldbeeld - net zoals critici van "hervormingen", zoals het verhogen van de pensioengerechtigde leeftijd, het verlagen van de pensioenen, het "liberaliseren" van de arbeids- of woningmarkt op zich "populisten" zijn, en dus, via een paar gespannen trucjes, allesbehalve "antisemieten" zijn. Dit zijn kortsluitingen, want een negatieve houding ten opzichte van wat als zodanig betekenisloos is, volgens het motto: als twee mensen hetzelfde zeggen, hoeft het niet hetzelfde te betekenen.

Solidariteitsbanden

Tegenstanders van kapitalistisch gestructureerde samenlevingen missen veiligheid, referentie, geworteldheid en transcendentie, evenals een ervaring van identiteit die inherent is aan de mens. Hij moet tevreden zijn, anders dreigt hij gek te worden. Er zijn wederzijds uitsluitende verschillen in de manier waarop men zich hiertegen kan beschermen. Een van de manieren om de reïntegratie van de sociale verhoudingen, met hun afdruk van geld en concurrentie, te overwinnen zou zijn om banden van menselijkheid, broederschap en solidariteit te creëren. De geschiedenis heeft echter aangetoond dat er veel alternatieve oplossingen zijn ontwikkeld sinds het breken van de ketenen in de vorm van het middeleeuwse gemeenschapsleven: Natie, religie, klasse, beroep of status.

In de tegenslagen van het verstand en de gerechtigheid ontstaat een incestueuze band voor Erich Fromm die verder gaat dan geseksualiseerde beperkingen. Nationalisme en racisme zijn opvallende uitdrukkingsvormen, gebaseerd op een afgoderij van bloed en grond, die de enige zekerheid voor de bange mens is om te vieren. Dit resulteert in de praktische vormgeving van een coëxistentie die bepalend is voor het karakter van een groep of beweging. Ter vergelijking, perifere contactpunten zeggen niets over

concrete houdingen.

In de huidige confrontaties over noodorders om zogenaamd een virus te bestrijden, is er in sociaal, politiek of algemeen maatschappelijk opzicht zeker geen raakvlak tussen de overgrote meerderheid van de deelnemers en een handvol rechts- tot rechts-radicalen vrijbuiters.

Uiteraard wordt alles in het werk gesteld om verbindingen aan te leggen. Hiervoor worden losse eindjes aan elkaar geknoopt. Dit is volkomen willekeurig. Er zijn niet eens overwogen allianties, laat staan discussies of zelfs voorbesprekingen in deze richting.

Als er nog steeds sprake is van een dwarsvoorzijde, dan is dat alleen maar omdat de tellerstand bij gebrek aan echte argumenten moet worden belasterd. Het is propaganda die nodig is omdat er veel op het spel staat. Het leidt al snel tot diepe wanhoop en openlijke paniek. De toch al geïntimideerde bevolking mag niet bij zinnen komen, en zeker niet bij het idee dat honderdduizenden mensen hun humeur uitdrukken. Met een zeker instinct zijn de aanvallen niet gericht op een algemeen patroon in de basishoudingen. Maar zij waren het weefsel waaruit het historische transversale front werd geweven.

Tegen deze achtergrond zou het raadzaam zijn de beweging te toetsen aan de Corona-maatregelen en de fantasieën over een bijna instorting van de FRG, een dreigend einde van het "Merkel-regime" of parallellen met de omstandigheden in de DDR in 1989, niet de vrije loop te laten. Er zijn geen gewetensgebonden, organisatorische of politieke voorwaarden voor. Het einde van de DDR kwam niet alleen met massale demonstraties, maar ook met gloednieuwe Duitse vlaggen en tientallen jaren van indoctrinatie van een kleurrijke wereld van consumptie.

Daarachter zaten groteske illusies, maar ze vertegenwoordigden een vertegenwoordigende kracht en grepen het volk. De parallellen met vandaag de dag zijn nogal ontnuchterend: zoals in de gangen van de verwoesting van alle economische, culturele en sociale wortels van de DDR-burgers, wordt het kader van de sociale actie opnieuw bepaald door autoritaire indoctrinerende en handelende organen in de politiek, de economie en de media. Het idee van een nieuwe grondwet in het najaar van 2020, inclusief nieuwe

verkiezingen, zoals nu af en toe te horen is, klinkt niet slecht. Maar waar zijn de krachten waarvan de ideeën in zo'n alternatieve ontwerptekst zijn verwoord, gebleven?

De taak voor de toekomst

Wat is het nut van dit alles als een meerderheid van de bevolking weliswaar niet enthousiast het gevestigde bestel, inclusief het partijstelsel, steunt, maar niet eens begint na te denken over, laat staan zich te ontwikkelen, een concrete tegenmacht tegen de verpletterende macht van de politieke en economische terreur die iedereen uit zijn gedachten verdrijft? Deze tegenkracht is nu nog niet eens in zicht. Het initiëren ervan is de taak die voor de nabije toekomst in het verschiet ligt. Al het andere is een wolkenverschuiving.

Natuurlijk kan de veronderstelling dat we een transversaal front hebben, niet worden afgewezen. Als we het historische model in herinnering brengen, zien we talloze individuen, partijen, organisaties, instellingen, industriële verenigingen, hun media, die voor alle verschillen in de ideologieën die ze vertegenwoordigen, folkloristische grillen in hun zelfrepresentatie en bloemrijke legitimaties van hun verrotte aspiraties, een brede basisconsensus hebben over hoe een gemeenschap zou moeten functioneren - waarbij het "functioneren" al boekdelen spreekt.

De aanvaarding van een autoritaire staat is overal dominant, die verondersteld wordt de bevolking te kunnen intimideren, pesten en in de existentiële ondergang te sturen door middel van decreten naar geloven, zonder enige op bewijs gebaseerde gegevens - waarbij de slachtoffers van totalitaire verdachtmakingen onder bedreiging van politie- en gerechtelijke dwangmaatregelen en moraliserende intimidatie - à la "Geen gevaar voor het leven van anderen! - zijn verplicht tot strikte gehoorzaamheid.

Een einde aan deze oefeningen van shock-frozen serviliteit is niet gepland. In verband met een crimineel versneld, zeer gevaarlijk en in feite twijfelachtig te ontwikkelen "vaccin" wordt dit doel in het beste geval terloops genoemd - als een mogelijkheid ("als iedereen goed is...").

Het transversale front van de voorstanders van deze orde is niet ontstaan en komt niet tot stand omdat het

teggengestelden zou verenigen, maar omdat deze tegengestelden niet bestaan. Net als in het historische model zijn ze alleen aanwezig in opvallend geuite meningen, maar niet in de elementaire overtuigingen.

De raakvlakken in het parlement lopen uiteen van AfD (althans in algemene programmatische zin), CDU/CSU, FDP, de partij Bündnis90/Die Grünen, SPD tot de partij Die Linke, in de media van FAZ, SZ, taz, junge Welt tot DIE ZEIT, Der Spiegel tot de kranten in de achterste provincies - uitzonderingen zijn, voor zover te zien, de Freitag, het Flensburger Tageblatt van 29 februari 2020 (9) en, opmerkelijk genoeg, in ieder geval op 6 september 2020 Die Welt (10).

De frontlinie van de aanval omvat alle publieke en private omroepen - inbraken moesten alleen worden opgenomen in de vorm van een programma met Wolfgang Wodarg, gevolgd door een interview door kijkers op ZDF begin maart (11) en kort daarna, waarna het definitieve einde werd bereikt, een interview in rbb met Katharina Mölling, waarvoor de regisseur zich al had verontschuldigd voordat Mölling zijn toespraak had beëindigd (12). Niet te vergeten het legioen van de "fact-checkers" met miljoenenbudgetten, maar ook de onderzoeksinstituten die afhankelijk zijn van de federale en deelstaatregeringen, vooral en berucht als hun sponsors en financieringsbronnen van de Berlijnse Charité en het Robert Koch-Instituut.

Zijn naamgenoot was van mening: "De bacterie is niets, de gastheer is alles! Vandaag is het andersom. Een virus heeft al het denken besmet. Wat zou kunnen dienen om het immuunsysteem te versterken staat open voor veronachtzaming, verachting of zelfs vernietiging. Het is als het opsluiten van iedereen en het weggooien van de sleutels - sleutels tot effectieve, duurzame infectiebeheersing, ten behoeve van de mensheid. Hun ondergang staat vandaag de dag op de agenda van het transversale front van vijandige machtscentra en hun ideologische agenten. Hun ondergang staat op onze agenda. We moeten hier aan werken. Het gaat over ons en de manier waarop we willen leven.

Bronnen en commentaar:

Saul Padover, polygraaf. Verhoren in het verslagen Duitsland 1944/45, Frankfurt a.M. 1999

(2) Geciteerd uit Helmut Krausnick, Die Wehrmacht im nationalsozialistischen Deutschland, in: Martin Broszat/ Horst Möller (eds.), Das Dritte Reich. Structuur van de macht en de geschiedenis. Lezingen van het

Instituut voor Hedendaagse Geschiedenis, München 1983, 188

(3) quote ibid., 187

(4) quote na Raul Hilberg, dader, slachtoffer, toeschouwer. Vernietiging van de Joden 1933-1945, Frankfurt a. M. 1992, 75

(5) s. Krausnick, ibid., 187 e.v.

(6) Otto Strasser, ministerstoel of revolutie? Een waarheidsgetrouw verslag van mijn afscheiding van de NSDAP, Berlijn 1930, geciteerd van Jan Petersen , Rückfall in die Barbarei, in: Friedemann Berger/ Vera Hauschild/ Roland Links/ Sigrid Bock (Ed.), In jenen Tagen... Schrijvers tussen Reichstag vuur en boekverbranding. Met een voorwoord van Jürgen Kuczynski, Leipzig/Weimar 1983, 445

(7) s. Nikolaus Wachsmann, KL. Een geschiedenis van de nazi-concentratiekampen, New York 2015 De geschiedenis van de nazi-concentratiekampen, München 2016], geciteerd uit Adam Kirsch, The System. Twee nieuwe geschiedenissen laten zien hoe de nazi-concentratiekampen werkten, New Yorker, 6 april 2015 <http://www.newyorker.com/magazine/2015/04/06/the-system-books-kirsch>

(8) s. alleen Pätzold, de geschiedenis kent geen genade. Memoires van een Duitse historicus, Berlijn 2008, 190 e.v.

(9) Wolfgang Wodarg, Oplossing van het coronaprobleem: het isoleren van paniekzaaiers

(10) zie Stefan Aust, ...omdat ze niet weten wat ze doen (waarbij "niet" op een gekleurde achtergrond is geschreven - als het ware als een indicatie dat het niet noodzakelijkerwijs deel uitmaakt van de zin), Welt am Sonntag, 6 september 2020.

(11) frontaal21, 10 maart 2020 <https://www.wodarg.com/video-audio/>

(12) rbb-stralen, 19 maart 2020

<https://www.bing.com/videos/search?q=mölling+rbb&docid=608017225768174326&mid=5C5435DFF1C2E03550045C5435DFF1C2E0355004&view=detail&FORM=VIRE>

Michael Ewert, geboren in 1947, heeft een doctoraat in de geschiedenis en woont in München.

+++

Dit artikel verscheen voor het eerst op 10 oktober 2020 in [Rubikon](#)

+++

Opmerking bij het Rubikon-artikel: De volgende tekst verscheen voor het eerst in "Rubikon - Magazin für die kritische Masse", in wiens adviesraad Daniele Ganser en Rainer Mausfeld o.a. actief zijn. Aangezien de publicatie onder een vrije licentie (Creative Commons) plaatsvond, neemt KenFM deze tekst over voor secundair gebruik en wijst er expliciet op dat het Rubicon ook afhankelijk is van donaties en ondersteuning nodig heeft. We hebben veel alternatieve media nodig!

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Foto bron: Jaz_Online / shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK